

Til stk. 2

Efter forslaget undtages bygningsværker fra følgeretten.

Værker af brugskunst berettiger kun til afgift, hvis der foreligger, hvad der normalt betegnes som et unikum. Herved forstås et eksemplar, som er bestemt til at være det eneste af det pågældende værk. Hvis kunstneren beslutter at lave et større antal eksemplarer af det oprindelige unikum, vil dette fratage det oprindelige eksemplar karakteren af et unikum. Især inden for keramikken kan det være forbundet med vanskeligheder at vurdere, om der foreligger en uændret eksemplarfremstilling eller blot gentagelse af motiver i nye værker. Det kan her være berettiget at se på, om der er anvendt forme eller lignende, som udelukker individuelle variationer, ligesom man kan lægge vægt på, om eksemplarerne er udført af kunstneren egenhændigt.

Ved beregningen af vederlaget for værker af guld- og sølvmedekunst bør værdien af ædle metaller og ædelsten fradrages i salgssummen. Der er derfor i stk. 3 åbnet mulighed for at kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om bl.a. dette spørgsmål.

Kunstindustrielle frembringelser udløser ikke følgerettigheder, hvis der er tale om brugskunst, dvs. hvis genstandene er bestemt til at tjene praktiske formål. Er der derimod tale om "ren kunst", fx afstøbninger af relieffer eller statuetter, vil vederlagskrav i almindelighed kunne gøres gældende.

Til stk. 3

Ved forslaget hjemles der mulighed for, at kulturministeren fastsætter nærmere regler om vederlagets beregning, herunder bestemmelser om mindstebeløb for den salgspris, som skal medføre ret til vederlag. Det fastsatte mindstebeløb kan være af væsentlig betydning for, at forskellige afgrænsningsspørgsmål ikke kommer til at volde vanskeligheder i praksis. Der vil kunne fastsættes forskellige grænser for forskellige typer af kunstværker, fx malerier, grafik, skulptur og brugskunst.

Til stk. 4

Bestemmelsen i stk. 4 er udformet i overensstemmelse med Bernerkonventionens art. 14 ter, hvorefter følgeretten skal være uoverdragelig.

For så vidt angår forholdene efter kunstnerens død foreslår ministeriet, at kredsen af mulige arvinger begrænses til den efterladte ægtefælle og livsarvingerne. For de tilfælde, hvor der ved kunstnerens død ikke findes berettigede arvinger, foreslås det, at vederlagsretten tilfalder den organisation, som administrerer retten.

Til stk. 5

Forslaget er beslægtet med reglen i § 22 a. Således kan retten kun gøres gældende af fællesorganisationen, ikke – som det fx er tilfældet i § 17, stk. 3 – gennem organisationen. Hensigten hermed har været at etablere en særlig legitimation for organisationen, således at den kan gennemføre vederlagskravene også i tilfælde, hvor den pågældende kunstner er ukendt eller ikke har taget kontakt med organisationen. Herudover vil organisationen kunne oppebære vederlag for ophavsmænd, som er afgået ved døden uden at efterlade sig ægtefælle eller livsarvinger, jf. stk. 4, 4. pkt. De ovennævnte vederlag kan efter udløbet af den i stk. 5, 3. pkt., nævnte forældelsesfrist på 3 år benyttes til almene formål eller til dækning af administrationsomkostninger.

Ved ministeriets godkendelse af organisationen vil man påse, at vedtægterne gør det muligt for alle berettigede, herunder også udenlandske, at nyde lige rettigheder med hensyn til midlernes udlodning. Der vil ikke være noget til hinder for, at organisationen vedtægtsmæssigt får mulighed for at vedtage, at visse midler ikke skal udloddes individuelt, men der bør i så fald foreligge rimelige mindretalsgarantier m.v. For så vidt angår anvendelsen af § 25 a i forhold til udlandet henvises i øvrigt til bemærkningerne under nr. 22.

Til stk. 6

Forslaget om en revisionsmæssig gennemgang af kunsthandlernes opgørelse over salg, der berettiger til vederlag, har til formål at befæste vederlagsretten i praksis.

Til nr. 12

Et spørgsmål, som har en vis praktisk betydning for kunstnerne, er, i hvilket omfang en billedkunstners kreditorer må søge sig fyldestgjort gennem udlæg og udpantning i de egne værker, som kunstneren har i sin besiddelse. Ophavsretsloven fastsætter i dag regler herom i § 31, hvorefter kreditorforfølgning ikke kan ske i kunstværker, som ikke er udstillet, udbudt til salg eller på anden måde godkendt til offentliggørelse. Formålet med reglerne er at forhindre, at ufærdige værker kommer ud i omsætningen.

I Ophavsretsudvalgets betænkning 1063/1986 om Billedret rejstes to tvivlsspørgsmål vedrørende reglerne i § 31, stk. 2. Det drejer sig dels om, hvorvidt reglen omfatter skitser, udkast og forarbejder til de værks-eksemplarer, hvori udlæg kan gøres, dels om der kan gøres udlæg i forme, stokke, plader eller lignende